

ternes er Damevin! Behag at drikke! — — Hr. Sidenius! Har Deres Glas fornærmet Dem? De drikker ikke noget. Maa jeg have den Ære —! Mine Herrer! Denne London Club 1879, som jeg har ladet omskænke, bør drikkes med Andagt. Jeg beder Dem tage for Dem og sige mig Deres Mening.“

Herrerne tømte Glassene, smækkede velbehageligt med Tungen og brød ud i oprigtig mente Lovtaler.

„Hvad jeg vil kalde en passende Middelfylde,“ erklærede Dyr lægen.

„Falder fortrinligt paa Tungen,“ ytrede Stationsforstanderen med Kendermine.

„En Gudedrik!“ lod det fra den nye Realskolebestyrer, Kandidat Balling, der i det samme rejste sig for at udbringe Værtens Skaal.

Denne Mand var den tre Alen lange Balling med Løvemanken, som Per i sin Tid havde truffet i Philip Salomons Hus. Han havde de sidste Aar i høj Grad haft Lykken med sig. Efter at alt var slaaet fejl for ham inde i Hovedstaden, havde han søgt Trøst i Provinsen og her hurtigt fundet den saa længe og heftig attraaede Paaskønnelse. Han galdt nu for en Mand af Betydning ikke alene her i Rimalt, hvor man var stolt af at have en virkelig Skribent i sin Midte, men ogsaa rundt om i Landet, hvor han paa Foredragsmøder optraadte som Apostel for en ny Litteraturretning, der i Højskolens Aand havde slaaet sig paa det folkelige. Ingers Veninde, Justitsraad og Godsforvalter Clausens ældste Datter, den djærve, fuldbarmede Gerda med de varme Øjne, havde øjeblikkelig forelsket sig i ham, og for fjorten Dage siden havde de holdt Bryllup.

Endnu en Tilvækst havde det rimaltske Selskab i den senere Tid faaet. En Milsvej fra Stationen,